

Ο κανονιστικός χαρακτήρας τους δέν επηρεάζεται από τήν δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή άκόμη και τής ταυτότητος τών ύποκειμένων του δικαίου επί τών όποιών εφαρμόζονται σέ δεδομένη στιγμή, έφ' όσον διαπιστώνεται ότι ή εφαρμογή πραγματοποιείται βάσει μιās άντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζει ή πράξη σέ σχέση μέ τόν σκοπό τής.

3. Η διάκριση μεταξύ κανονισμού και άποφάσεως στηρίζεται άποκλειστικά στην φύση τής πράξεως και στα έννομα άποτελέσματα που παράγει και όχι στον τρόπο θεσπίσεώς τής. Έπομένως, ή συμμετοχή τών διαφόρων ενδιαφερομένων μερών στις διαδοχικές φάσεις τής διαδικασίας θεσπίσεως ενός κανονισμού δέν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι πρόκειται στην πραγματικότητα για άτομικές διοικητικές πράξεις, τίς όποιες οι ιδιώτες δύνανται νά προσβάλουν δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 2, τής συνθήκης.

Στήν υπόθεση 307/81,

ALUSUISSE ITALIA SPA, Μιλάνο, via Vittor Pisani 31, εκπροσωπούμενη από τούς δικηγόρους στά άνώτατα δικαστήρια τής Ίταλικής Δημοκρατίας Guiseppe Celona και Gian Carlo Gabardini, μέ άντίκλητο στο Λουξεμβούργο τόν δικηγόρο Georges Margue, 20, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενου από τόν Franco Giuffrida, σύμβουλο τής νομικής υπηρεσίας του Συμβουλίου, μέ άντίκλητο στο Λουξεμβούργο τόν H. J. Rabbrowe, διευθυντή τής νομικής υπηρεσίας τής Εύρωπαϊκής Τραπεζής Έπενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τούς νομικούς τής συμβούλους Peter Gilsdorf και Antonio Marchini-Camia, μέ άντίκλητο στο Λουξεμβούργο τόν Oreste Montalto, μέλος τής νομικής υπηρεσίας τής Έπιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' όν,

πού έχει ως άντικείμενο, στο παρόν στάδιο τής διαδικασίας, τό παραδεκτό προσφυγής άσκηθείσης δυνάμει του άρθρου 173, παράγραφος 2, τής συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν όποία ζητείται ή άκύρωση του κανονισμού 1411/81 τής Έπιτροπής, τής 25ης Μαΐου 1981, περί έπιβολής προσωρινού δασμού άντιντάμπινγκ στο όρθοξυλένιο καταγωγής Πόρτο Ρίκο και Ήνωμένων Πολιτειών Άμερικής

(ΕΕ L 141, σ. 29), καθώς και του κανονισμού 2761/81 του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1981, περί έπιβολής όριστικού δασμού άντιντάμπινγκ στό όρθοξυλόλιο (όρθοξυλένιο) καταγωγής Πόρτο Ρίκο και Ήνωμένων Πολιτειών Άμερικής (ΕΕ L 270, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Α. Touffait, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart και U. Everling, δικαστές,

γενική εισαγγελεύς: S. Rozès,
γραμματεΰς: Μ. Dausés, εισηγητής του Δικαστηρίου

εκδίδει τήν ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τής ύποθέσεως, ή εξέλιξη τής διαδικασίας, καθώς και οι γραπτές παρατηρήσεις που κατετέθησαν δυνάμει του άρθρου 20 του όργανισμού του Δικαστηρίου τής ΕΟΚ, έχουν συνοπτικώς ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Ή προσφεύγουσα, ή εταιρία Alusuisse Italia SpA, μέ έδρα τό Μιλάνο, παράγει φθαλικό άνυδρίτη, ό όποιος χρησιμοποιείται για τήν παραγωγή φθαλικών πλαστικοποιητών και ρητιών. Ή άπαραίτητη πρώτη ύλη για τήν παραγωγή αυτή είναι τό όρθοξυλόλιο (όρθοξυλένιο) τό όποιο ή Alu-

suisse εισάγει μεταξύ άλλων και από τής Ήνωμένες Πολιτείες και τό Πόρτο Ρίκο ως ανεξάρτητος εισαγωγέας, χωρίς δηλαδή νά είναι συνδεδεμένη προς καμμία έπιχείρηση παραγωγής ή εξαγωγών.

2. Στίς 25 Μαΐου 1981, ή Έπιτροπή έθέσπισε τόν κανονισμό 1411/81, περί έπιβολής προσωρινού δασμού άντιντάμπινγκ στό όρθοξυλένιο καταγωγής Πόρτο Ρίκο και Ήνωμένων Πολιτειών Άμερικής (ΕΕ L 141, σ. 29). Ό έν λόγω κανονισμός, ό όποιος έτέθη σέ ισχύ στίς 27 Μαΐου 1981, ήμερομηνία δημοσιεύσεως του στην Έπίσημη Έφημερίδα, έπρόκειτο νά ισχύσει, σύμφωνα μέ τό άρθρο 2, έδάφιο 2, «έπί 4 μήνες ή μέχρι τήν λήψη όριστικών μέτρων από τό Συμβούλιο».

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1981, το Συμβούλιο έθέσπισε τόν κανονισμό 2761/81, περί έπιβολής όριστικού δασμού άντιντάμπινγκ στό όρθοξυλόλιο (όρθοξυλενίο) καταγωγής Πόρτο Ρίκο και 'Ηνωμένων Πολιτειών 'Αμερικής (ΕΕ L 270, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός έτέθη σέ ισχύ στίς 25 Σεπτεμβρίου 1981, ήμερομηνία δημοσιεύσεώς του στήν 'Επίσημη 'Εφημερίδα.

Οί δύο προαναφερθέντες κανονισμοί, οί όποιοι έθροσπίσθησαν βάσει του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, τής 20ής Δεκεμβρίου 1979, περί τής άμυνας κατά τών εισαγωγών πού άποτελούν άντικείμενο ντάμπινγκ ή έπιδοτήσεων έκ μέρους χωρών μή μελών τής Εύρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος (ΕΕ, ειδ. έκδ. 11/017, σ. 67), έπέβαλαν προσωρινό και όριστικό άντιστοιχώς δασμό άντιντάμπινγκ επί του όρθοξυλενίου πού ύπάγεται στήν διάκριση 29.01 Δ I του κοινού δασμολογίου και άντιστοιχεί στόν κώδικα Nimece 29.01-65, καταγωγής Πόρτο Ρίκο και 'Ηνωμένων Πολιτειών 'Αμερικής, μέ εξαίρεση, πάντως, του όρθοξυλενίου πού έξάγουν όρισμένες έπιχειρήσεις όνομαστικώς άναφερόμενες. Καί οί δύο κανονισμοί καθόρισαν τό ποσοστό του δασμού σέ 14,47 % τής δασμολογητέας άξίας, μέ εξαίρεση τών έξαγωγών πού πραγματοποιούσαν όρισμένες εταιρίες οί όποίες έπίσης άνεφέρροντο όνομαστικώς και γιά τίς όποίες καθορίσθη ένα μειωμένο ποσοστό. Ο κανονισμός 2761/81 του Συμβουλίου όρίζει έπίσης τό ύψος μέχρι τό όποίο εισπράττονται όριστικώς τά ποσά πού άπετέλεσαν άντικείμενο έγγυήσεως δυνάμει του προσωρινού δασμού άντιντάμπινγκ, σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 1411/81 τής 'Επιτροπής.

3. Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία του Δικαστηρίου στίς 3 Δεκεμβρίου 1981, ή προσφεύγουσα ήσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 2, τής συνθήκης, τήν παρούσα προσφυγή, μέ τήν όποία ζητεί τήν άκύρωση του κανονισμού 1411/81 τής 'Επιτροπής και του κανονισμού 2761/81 του Συμβουλίου.

Τό Συμβούλιο και ή 'Επιτροπή προέτειναν ένσταση άπαραδέκτου σύμφωνα μέ τό άρθρο 91 του κανονισμού διαδικασίας.

Κατόπιν έκθέσεως του εισηγητού δικαστου και μετ' άκρόαση τής γενικής εισαγγελέως, τό Δικαστήριο άπεφάσισε, μέ διάταξη τής 9ης 'Ιουνίου 1982, τήν άνάθεση τής παρούσης ύποθέσεως στό τρίτο τμήμα, κατ' έφαρμογή του άρθρου 95 του κανονισμού διαδικασίας, και τήν έναρξη τής προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή άποδείξεων.

II — Αιτήματα τών διαδίκων

Τό *Συμβούλιο* ζητεί από τό Δικαστήριο:

- νά κρίνει τήν προσφυγή άπαραδέκτη,
- νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά έξοδα.

Η *'Επιτροπή* ζητεί από τό Δικαστήριο:

- νά κρίνει τήν προσφυγή έξ ολοκλήρου άπαραδέκτη,
- νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά έξοδα.

Η *προσφεύγουσα* ζητεί άντιθέτως από τό Δικαστήριο:

- ως κύριο αίτημα, νά άπορρίψει τίς δύο προταθείσες ένστάσεις,
- έπικουρικώς, νά διατάξει νά έξετασθούν οί έν λόγω ένστάσεις μαζί μέ τήν ουσία τής ύποθέσεως,
- ως πρός τά δικαστικά έξοδα, νά προδει στήν έκκαθάρισή τους ύπέρ τής προσφευγούσης κατά τήν έπί τής ουσίας άπόφαση.

III — 'Ισχυρισμοί και έπιχειρήματα τών διαδίκων επί του παραδεκτου τής προσφυγής

1. Τό *Συμβούλιο* ύποστηρίζει ότι ή προσφυγή είναι άπαραδέκτη κατά τό μέρος πού ζητεί τήν άκύρωση του κανονισμού 2761/81.

Σύμφωνα με παγία νομολογία του Δικαστηρίου, οι τρεις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για να δυνηθεί ένα ύποκειμενο δικαίου, εκτός από κράτος μέλος ή κοινοτικό όργανο, να προσβάλει κανονισμό δυνάμει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης είναι οι εξής: 'Ο ενδιαφερόμενος πρέπει να αποδείξει ότι η πράξη, αν και έχει την μορφή κανονισμού, στην πραγματικότητα, τουλάχιστον σε ό,τι τον αφορά, συνιστά απόφαση: ότι η πράξη τον αφορά κατά τρόπο άμεσο· και ότι η πράξη τον αφορά άτομικώς. Στην περίπτωση ενός ανεξαρτήτου εισαγωγέως, όπως η προσφεύγουσα, δεν συντρέχουν η πρώτη και τρίτη προϋπόθεση.

Σε ό,τι αφορά την πρώτη προϋπόθεση, ο κανονισμός 2761/81 συγκεντρώνει όλα τα χαρακτηριστικά ενός «όρθοδόξου» κανονισμού. Έχει γενικό χαρακτήρα και προορίζεται να εφαρμοσθεί κατά τρόπο άπρόσωπο επί αντικειμενικών νομικών και πραγματικών καταστάσεων, δηλαδή επί όλων των εισαγωγών στο έδαφος των κρατών μελών των προϊόντων επί των οποίων επιβάλλει δασμό άντιντάμπινγκ.

Η έπιβολή δασμού άντιντάμπινγκ άποτελεί πράξη κανονιστικού χαρακτήρος, έφ' όσον έπηρεάζει την έφαρμογή του κοινού δασμολογίου, τό όποιο συνιστά και αυτό πράξη κανονιστικού χαρακτήρος. Για τον λόγο αυτό τό Συμβούλιο προέβλεψε στό άρθρο 13, παράγραφος 1, του δασικού κανονισμού 3017/79 ότι η έπιβολή ενός τέτοιου δασμού θεσπίζεται υποχρεωτικώς μέ κανονισμό. Τό γεγονός ότι στην έν λόγω πράξη αναφέρονται λεπτομερώς όρισμένα στοιχεία, όπως τό προϊόν για τό όποιο πρόκειται ή τό όνομα του προμηθευτού, δεν έχει ως άποτέλεσμα να περιορίσει τον γενικό και κατά συνέπεια κανονιστικό χαρακτήρα της πράξεως.

Τό Συμβούλιο αναλύει κατόπιν την νομολογία του Δικαστηρίου που αναφέρεται στην διάκριση μεταξύ κανονισμού και απόφασεως, ιδίως τις αποφάσεις της 17ης Ιουνίου 1980 (Calpak, 789 και 790/79, Racc.

σ. 1949) και της 26ης Φεβρουαρίου 1981 (Giuffrida, 64/80, Συλλογή της Νομολογίας σ. 693). Υπό τό φώς της νομολογίας αυτής, θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη έχει όχι μόνο την μορφή, αλλά και την φύση κανονισμού, για τους κάτωθι τρεις λόγους: Κατά πρώτο λόγο η έν λόγω πράξη εφαρμόζεται επί του συνόλου των έπιχειρηματιών οι όποιοι εισάγουν όρθοζυλένιο καταγωγής Πόρτο Ρίκο και 'Ηνωμένων Πολιτειών, δηλαδή επί μιας κατηγορίας έπιχειρηματιών γενικής και άφηρημένης, που μάλιστα δεν προσδιορίζεται ούτε δύναται να προσδιορισθεί. Κατά δεύτερο λόγο, τό θεσπισθέν μέτρο δεν άπευθύνεται σε ένα όρισμένο πρόσωπο ή σε ένα δυνάμενο να προσδιορισθεί άριθμό περιπτώσεων. Τέλος, η έπιβολή του δασμού άντιντάμπινγκ πραγματοποιείται βάσει μιας αντικειμενικής καταστάσεως, ή όποια όρίζεται σε σχέση μέ τον σκοπό που επιδιώκει ό έν λόγω κανονισμός και ό όποιος είναι η θεσπιση μέτρων έμπορικής πολιτικής για την προστασία της κοινοτικής διομηχανίας από τις εισαγωγές προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών που άποτελούν άντικείμενο ντάμπινγκ.

Ός προς την τρίτη προϋπόθεση, ότι δηλαδή η πράξη πρέπει να αφορά τον προσφεύγοντα άτομικώς, τό Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι σύμφωνα μέ την νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως δε την απόφαση της 16ης Μαρτίου 1978 (Unicme, 123/77, Racc. σ. 845) η προϋπόθεση αυτή θεωρείται ότι συντρέχει μόνον έφ' όσον ό προσφεύγων άποδείξει ότι η προσβαλλόμενη πράξη τον αφορά λόγω όρισμένων χαρακτηριστικών που έχει αυτός ειδικώς ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τον χαρακτηρίζει έναντι οιοδήποτε άλλου προσώπου. Τό μόνο όμως χαρακτηριστικό που δύναται να προβάλλει η προσφεύγουσα είναι ότι ανήκει στην κατηγορία των εισαγωγέων όρθοζυλένιου.

Κατά συνέπεια, τό Συμβούλιο θεωρεί ότι ό κανονισμός 2761/81 αφορά την προσφεύγουσα μόνο λόγω του ότι ανήκει σε μία κατηγορία που όρίζεται άντικειμενικώς

από συγκεκριμένα μέτρα τα οποία εφαρμόζονται επί του προϊόντος που εισάγει, λόγω δηλαδή της ιδιότητάς της ως εισαγωγέως όρθοξυλενίου. Τήν δραστηριότητα αυτή δύναται να άσκει οιοδήποτε υποκείμενο δικαίου και συνεπώς η δραστηριότητα αυτή δεν δύναται να χαρακτηρίσει την προσφεύγουσα έναντι οιοδήποτε άλλου προσώπου.

2. Η Έπιτροπή ζητεί να κριθεί ή προσφυγή παράδεκτη, σέ ό,τι τήν άφορά, για τούς άκολουθούς λόγους:

Σέ ό,τι άφορά τόν κανονισμό 1411/81, ή προσφυγή είναι παράδεκτη λόγω τής μή τηρήσεως τής προθεσμίας. Πράγματι, ό έν λόγω κανονισμός έδημοσιεύθη στην Έπίσημη Έφημερίδα τής 27ης Μαΐου 1981 και έτέθη σέ ίσχύ τήν ίδια ημέρα. Σύμφωνα μέ τό άρθρο 173, έδάφιο 3, τής συνθήκης, σέ συνδυασμό μέ τό άρθρο 81, παράγραφος 1, τού κανονισμού διαδικασίας, ή προσφυγή έπρεπε να άσκηθεί έντός δύο μηνών μετά τήν δέκατη πέμπτη ημέρα μετά τή δημοσίευση τής πράξεως, προθεσμία πού παρεκτείνεται λόγω άποστάσεως κατά 10 ημέρες για τήν Ίταλία, έτσι ώστε στην προκειμένη περίπτωση ή προσφυγή έπρεπε να άσκηθεί τό δραδύτερο μέχρι τήν 21η Αύγούστου 1981.

Κατά τήν προσφεύγουσα, τό γεγονός ότι ό κανονισμός 1411/81 συνδέεται στενά μέ τόν κανονισμό 2761/81 τής παρείχε τήν δυνατότητα, έπ' ευκαιρία τής προσφυγής της κατά τού τελευταίου, να έπικαλεσθεί και τήν αντικανονικότητα τού πρώτου. Η Έπιτροπή όμως αντιτάσσει τό έπιχείρημα ότι, έστω και άν γίνει δεκτή ή άποψη αυτή, δεν συνεπάγεται ότι ή προσφυγή είναι παραδεκτή δύναμει τού άρθρου 173, όπως προκύπτει σαφώς από τό άρθρο 184 τής συνθήκης. Έξ άλλου, έρωτάται πού δύναται να είναι τό συμφέρον τής προσφευγούσης να προσβάλει τόν κανονισμό τής Έπιτροπής, δεδομένου ότι οι προσωρινοί δασμοί αντίντάμπινγκ πού έλεβλήθησαν μέ τόν έν λόγω κανονισμό θά έπιστραφούν υποχρεωτικώς, άν ή προσφεύ-

γουσα κερδίσει τήν δίκη κατά τού κανονισμού τού Συμβουλίου.

Σέ ό,τι άφορά τόν κανονισμό 2761/81, κατά τό μέρος πού ή προσφυγή στρέφεται κατά τής Έπιτροπής, ή τελευταία θεωρεί ότι δεν «νομιμοποιείται παθητικώς», δεδομένου ότι πρόκειται για κανονισμό τού Συμβουλίου, τό όποιο και φέρει, ως έκ τούτου, τήν τελική ευθύνη για τήν έπιβολή τού όριστικού δασμού αντίντάμπινγκ. Έκ τών άνωτέρω προκύπτει ότι μόνο ή πράξη τού Συμβουλίου δύναται να παραγάγει έννομες συνέπειες έναντι τών ιδιωτών, καθώς και ότι οι ένδεχόμενες αντικανονικές ενέργειες τής Έπιτροπής στό πλαίσιο τής διαδικασίας πού όδήγησε στην θέσπιση τού κανονισμού τού Συμβουλίου, όπως ή πρόταση πού υπέβαλε ή Έπιτροπή ή οι έρευνες πού διεξήγαγε, δεν συνιστούν πράξεις δύναμεις να προσβληθούν δύναμει τού άρθρου 173.

Έν πάση περιπτώσει, ή προσφυγή, κατά τό μέρος πού άφορά τόν κανονισμό 2761/81, είναι παράδεκτη λόγω έλλείψεως τών προϋποθέσεων πού προβλέπει τό άρθρο 173, έδάφιο 2, τής συνθήκης. Η προσφεύγουσα χαρακτηρίζεται ως ανεξάρτητος εισαγωγέας και κατά συνέπεια δεν θίγεται άτομικώς από τόν κανονισμό. Στό σημείο αυτό, ή Έπιτροπή υιοθετεί τά έπιχειρήματα πού προέβαλε τό Συμβούλιο.

Προσθέτει ότι ή πράξη πού επιβάλλει δασμό αντίντάμπινγκ δυνατόν να έχει «διττό» χαρακτήρα, υπό τήν έννοια ότι δύναται να είναι κανονιστική έναντι τών ανεξαρτήτων εισαγωγέων, να έχει όμως τόν χαρακτήρα άποφάσεως έναντι τών παραγωγών (έξαγωγέων), τούς όποιους άφορά άμέσως και άτομικώς.

Τέλος, ή Έπιτροπή τονίζει ότι οι ανεξάρτητοι εισαγωγείς όπως ή προσφεύγουσα δεν στερούνται δικαστικής προστασίας, δεδομένου ότι δύναται να προσβάλουν τήν έπιβολή δασμού αντίντάμπινγκ σέ κάθε συγκεκριμένη περίπτωση ένώπιον τών ένδικών δικαστηρίων και να έπικαλεσθούν,

μέ την ευκαιρία αυτή, την ένδεχομένη αντι-κανονικότητα του κοινοτικού κανονισμού. Στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο δύναται να κληθεί να αποφανθεί σχετικά, δυνάμει του άρθρου 177 της συνθήκης.

3. Η εταιρία *Alusuisse Italia SpA* προβάλλει τους ακόλουθους ισχυρισμούς υπέρ του παραδεκτού της προσφυγής της:

Οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί την άφο- ρουν άμέσως και άτομικώς. Αυτό προ- κύπτει από τις ίδιες τις αρχές που διέπουν τά μέτρα αντίντάμπινγκ και ιδίως από την διαδικασία που ακολουθείται για την λήψη τέτοιων μέτρων. Οι περί αντίντάμπινγκ κανονισμοί συνιστούν στην πραγματι- κότητα αποφάσεις που προϋποθέτουν την ύπαρξη τριών μερών σέ οικονομικό επί- πεδο, δηλαδή τόν κατηγορούμενο παραγωγό, τόν χρησιμοποιούντα τό προϊόν, ό όποιος εύννοείται, και τόν θιγό- μενο ανταγωνιστή παραγωγό. Η διαδι- κασία που ακολουθείται για την έπιβολή δασμού αντίντάμπινγκ λαμβάνει υπ' όψη της τό δεδομένο αυτό, διότι άφ' ενός μέν οι έρευνες διεξάγονται κατά κανόνα κατόπιν αίτησεως τών ενδιαφερομένων, άφ' έτέρου δέ μετέχουν στην διαδικασία, εκτός από τούς καταγγείλαντες και τούς εκπροσώ- πους της χώρας εξαγωγής, οι εξαγωγείς και εισαγωγείς τούς όποιους ή Έπιτροπή γνωρίζει ότι είναι ενδιαφερόμενοι. Την αρχή αυτή καθιερώνει ιδίως τό άρθρο 7 του κανονισμού 3017/79, τό όποιο κάνει λόγο επί του σημείου αυτού για «ένδιαφερομέ- νους» και για «άμέσως ένδιαφερομένους».

Έκ τών άνωτέρω προκύπτει ότι τά μέτρα αντίντάμπινγκ δέν άποτελούν γενικής ισχύος πράξεις κανονιστικής φύσεως που άπευθύνονται σέ άπροσδιόριστο άριθμό ύποκειμένων δικαίου, αλλά έχουν έναντι τών μερών που μετέχουν ύποχρεωτικώς της διαδικασίας, όπως οι εξαγωγείς και εισαγωγείς που είναι γνωστό ότι ένδιαφε-

ρονται, όλα τά χαρακτηριστικά μιας διοικητικής πράξεως. Σχετικώς πρέπει νά ληφθεί υπ' όψη ότι μία γενική και άφηρη- μένη κανονιστική ρύθμιση για όρισμένο τομέα ή για συγκεκριμένη κατηγορία ύπο- κειμένων δικαίου δύναται νά δημιουργήσει, ρητώς ή σιωπηρώς, μία ιδιαίτερος δυσμενή κατάσταση για ένα συγκεκριμένο πρό- σωπο. Στην περίπτωση αυτή, τό έν λόγω μέτρο, αν και διατηρεί την φύση του κανο- νισμού, ίσοδυναμεί, ως προς όρισμένα τμήματά του ή όρισμένα περιστατικά, μέ άπόφαση έναντι του προσώπου επί του όποιου έχει άμεση και άτομική επίδραση. Αυτό προκύπτει και από την νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως από την άπόφαση της 13ης Μαΐου 1971 (*International Fruit Com- pany*, 41-44/70, *Racc.* σ. 411). Στην άπό- φαση αυτή χρησιμοποιείται ή έννοια της «κλειστής κατηγορίας» και άναγνωρίζεται ότι ή διάταξη ενός κανονισμού που εφαρμό- ζεται επί μιας τέτοιας κατηγορίας «δέν συνιστά διάταξη γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 189, έδάφιο 2, της συνθήκης, αλλά πρέπει νά άναλυθεί σέ μία δέσημη άτομικών αποφάσεων οι όποιες έχουν ληφθεί ... υπό την μορφή κανο- νισμού».

Έπ' αυτού ή *Alusuisse* ύπογραμμίζει ότι κατέχει μία από τις πρώτες θέσεις στην Κοινότητα ως εισαγωγέας όρθοξυλενίου, τό όποιο προμηθεύεται ιδίως από τις Ήνωμένες Πολιτείες. Βρίσκεται λοιπόν στην θέση ενός εισαγωγέας τόν όποιο καταφανώς άφορά τό μέτρο, άφου μάλιστα από τις εισαγωγές αυτές εξαρτάται ή κυρίως παραγωγή της.

Σέ ό,τι άφορά την δηθεν καθυστέρηση προσβολής του κανονισμού 1411/81, ή *Alu- suisse* θεωρεί ότι δυνάμει μιας άναγνωρι- σμένης άρχξης του διοικητικού δικαίου, ή όποια ισχύει επίσης και στην κοινοτική έννομη τάξη, μία πράξη ή όποια δέν είναι ή τελική πράξη μιας διαδικασίας δύναται, έφ' όσον δέν θίγει άμεσα τά προστατευόμενα συμφέροντα, νά προσβληθεί μαζί μέ την τελική πράξη. Στην προκειμένη περίπτωση,

ο κανονισμός του Συμβουλίου περί επιβολής του οριστικού δασμού άπορροφά τό προσωρινό μέτρο τής Έπιτροπής, έτσι ώστε τά ένδεχόμενα έλαττώματα τά όποια πάσχει τό μέτρο αυτό πρέπει νά προβληθούν στό πλαίσιο τής προσφυγής κατά τής τελικής πράξεως.

III — Προφορική διαδικασία

Στήν συνεδρίαση τής 9ης Ίουλίου 1982, ή εταιρία Alusuisse Italia SpA, εκπροσωπου-

μένη από τούς δικηγόρους στά άνώτατα δικαστήρια Giuseppe Celona και Gian Carlo Gabardini, τό Συμβούλιο τών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενο από τόν νομικό του σύμβουλο Franco Giuffrida, και ή Έπιτροπή τών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τόν νομικό της σύμβουλο Antonio Marchini-Camia, ανέπτυξαν προφορικός τς παρατηρήσεις τους.

Ή γενική εισαγγελεύς ανέπτυξε τς προτάσεις της στήν συνεδρίαση τής 16ης Σεπτεμβρίου 1982.

Σκεπτικό

- 1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Δεκεμβρίου 1981, ή εταιρία Alusuisse Italia SpA, Μιλάνο, ήσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 2, τής συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, μέ τήν όποία ζητεί τήν άκύρωση του κανονισμού 1411/81 τής Έπιτροπής, τής 25ης Μαΐου 1981, περί επιβολής προσωρινού δασμού άντιντάμπινγκ στό όρθοξυλένιο καταγωγής Πόρτο Ρίκο και Ήνωμένων Πολιτειών Άμερικής (ΕΕ L 141, σ. 29), καθώς και του κανονισμού 2761/81 του Συμβουλίου, τής 22ας Σεπτεμβρίου 1981, περί επιβολής οριστικού δασμού άντιντάμπινγκ στό όρθοξυλόλιο (όρθοξυλένιο) καταγωγής Πόρτο Ρίκο και Ήνωμένων Πολιτειών Άμερικής (ΕΕ L 270, σ. 1).
- 2 Οί έν λόγω κανονισμοί επιβάλλουν ένα προσωρινό και οριστικό άντιστοίχως, δασμό άντιντάμπινγκ επί του όρθοξυλενίου πού υπάγεται στή διάκριση 29.01 ΔΙ του κοινού δασμολογίου και άντιστοιχεί στόν κώδικα ΝΙΜΕΧΕ 29.01-65, καταγωγής τών δύο προαναφερθέντων κρατών, μέ εξαίρεση πάντως του όρθοξυλενίου πού εξαγουν όρισμένες επιχειρήσεις όνομαστικός άναφερόμενες. Ο κανονισμός τής Έπιτροπής, ό όποιος προεβλέπετο νά εφαρμοσθεί για περίοδο τεσσάρων μηνών ή μέχρι τής θεσπίσεως από τό Συμβούλιο όριστικών μέτρων, έξαρτά τήν θέση σε έλεύθερη κυκλοφορία του έν λόγω προϊόντος από τήν κατάθεση έγγυήσεως άντιστοίχου προς τό ποσό του προσωρινού δασμού. Ο κανονισμός του Συμβουλίου έξ άλλου καθορίζει, μεταξύ άλλων, τό ύψος μέχρι τό όποιο εισπράττονται όριστικός τά ποσά πού άπετέλεσαν άντικείμενο έγγυήσεως δυνάμει του προσωρινού δασμού.

- 3 'Η προσφεύγουσα παράγει φθαλικό άνυδρίτη, ό όποίος χρησιμοποιείται για τήν παρασκευή φθαλικών πλαστικοποιητών και ρητινών. 'Η βασική πρώτη ύλη πού απαιτείται για τήν παραγωγή αυτή είναι τό όρθοξυλόλιο (όρθοξυλένιο), τό όποίο ή προσφεύγουσα εισάγει μεταξú άλλων από τίς 'Ηνωμένες Πολιτείες και τό Πόρτο Ρίκο ώς άνεξάρτητος εισαγωγεύς, χωρίς, δηλαδή, νά είναι συνδεδεμένη πρός καμμία έπιχείρηση παραγωγής ή έξαγωγών.
- 4 'Επειδή τό Συμβούλιο και ή 'Επιτροπή προέτειναν ένσταση άπαραδέκτου, σύμφωνα μέ τό άρθρο 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, τό Δικαστήριο άποφάσισε, χωρίς νά εισέλθει στην συζήτηση επί της ούσίας, νά άποφανθεί επί του παραδεκτου της έν λόγω προσφυγής άκυρώσεως.
- 5 Μέ τήν ένστασή του τό Συμβούλιο ύποστηρίζει ότι ό κανονισμός του 2761/81 άποτελεί κανονισμό γενικής ισχύος και δέν άφορά άτομικώς τήν προσφεύγουσα, ή όποία δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 2, της συνθήκης δέν νομιμοποιείται νά ζητήσει τήν άκύρωση κανονιστικής πράξεως. 'Η 'Επιτροπή, άφ' έτέρου, άμφισβητεί τό παραδεκτό της προσφυγής κατά τό μέρος πού στρέφεται κατά του κανονισμού της 1411/81, λόγω μή τηρήσεως της προβλεπομένης στό άρθρο 173, έδάφιο 3, προθεσμίας, και υιοθετεί τά έπιχειρήματα του Συμβουλίου σέ ό,τι άφορά τό παραδεκτό της προσφυγής κατά του κανονισμού του Συμβουλίου.
- 6 Είται δεδομένο ότι ό κανονισμός 1411/81 της 'Επιτροπής έχει κατ' ούσία τό ίδιο άντικείμενο μέ τόν κανονισμό 2761/81 του Συμβουλίου, έφ' όσον και οι δύο πράξεις έπιβάλλουν δασμό άντιντάμπινγκ επί του ίδιου προϊόντος πού προέρχεται από τίς ίδιες τρίτες χώρες. 'Επομένως, άν ή προσφυγή κριθεί άπάρადεκτη κατά τό μέρος πού στρέφεται κατά της όριστικής πράξεως του Συμβουλίου, λόγω του κανονιστικού χαρακτήρος της πράξεως αυτής έναντι της προσφεύγουσης, τό ίδιο συμπέρασμα θά ισχύει και ώς πρός τήν προσωρινή πράξη της 'Επιτροπής. Κατά συνέπεια, πρέπει νά έξετασθεί άν ή παρούσα προσφυγή μέ τήν όποία ζητείται ή άκύρωση των δύο κανονισμών είναι παραδεκτή δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 2, της συνθήκης.
- 7 Τό άρθρο 173, έδάφιο 2, της συνθήκης έξαρτά τό παραδεκτό μιās προσφυγής άκυρώσεως άσκηθείσης από ιδιώτη από τήν προϋπόθεση ότι ή προσβαλλομένη πράξη, άν και έξεδόθη υπό τήν μορφή κανονισμού, συνιστά στην πραγματικότητα άπόφαση, ή όποία άφορά τόν προσφεύγοντα κατά τρόπο άμεσο και άτομικό. Σκοπός της έν λόγω διατάξεως είναι ιδίως νά μή δύνανται τά κοινοτικά όργανα, μέ τήν άπλή έπιλογή της μορφής του κανονισμού, νά άποκλείουν τήν

δυνατότητα των ιδιωτών να άσκουν προσφυγές κατά των αποφάσεων που τους άφορουν άμεσα και άτομικά, καθώς και να τονισθεί ότι ή επιλογή τής μορφής δέν δύναται να μεταβάλλει τή φύση μιάς πράξεως.

- 8 'Η προσφυγή ιδιώτου δέν είναι πάντως παραδεκτή, έφ' όσον στρέφεται κατά κανονισμού γενικής ισχύος κατά τήν έννοια του άρθρου 189, έδάφιο 2, τής συνθήκης, τό κριτήριο δέ τής διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και άποφάσεως έγκειται, σύμφωνα μέ παγία νομολογία του Δικαστηρίου, στή γενική ή μή ισχύ τής οικείας πράξεως. Πρέπει λοιπόν να έρευνάται ή φύση των προσβαλλομένων πράξεων και ιδίως τά έννομα άποτελέσματα που σκοπεύουν να παραγάγουν ή πράγματι παράγουν.
- 9 Σχετικώς πρέπει να ληφθεί ύπ' όψη ότι οι έπίδικοι κανονισμοί έχουν ως αντικείμενο τήν έπιβολή δασμού άντιντάμπινγκ επί όλων των εισαγωγών όρθοξυλενίου καταγωγής 'Ηνωμένων Πολιτειών 'Αμερικής και Πόρτο Ρίκο, υπό τήν έπιφύλαξη όρισμένων έξαιρέσεων που προβλέπονται για προϊόντα έξαγόμενα από όνομαστικώς άναφερόμενες έπιχειρήσεις. Τά έν λόγω μέτρα λοιπόν είναι, έναντι των ανεξαρτήτων εισαγωγέων, οι όποιοι, αντίθετα προς τους έξαγωγείς, δέν άναφέρονται όνομαστικώς στον κανονισμό, μέτρα γενικής ισχύος κατά τήν έννοια του άρθρου 189, έδάφιο 2, τής συνθήκης, διότι εφαρμόζονται επί άντικειμενικώς διαμορφωμένων καταστάσεων και παράγουν έννομα άποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και άφηρημένο.
- 10 'Η προσφεύγουσα ύποστηρίζει επί του σημείου αυτού ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις, άν και έξεδόθησαν υπό μορφή κανονισμών, στήν πραγματικότητα συνιστούν έναντι αυτής άποφάσεις, δεδομένου ότι οι εισαγωγείς όρθοξυλενίου, οι όποιοι χρησιμοποιούν συγχρόνως τήν έν λόγω ουσία, άποτελούν μία κλειστή κατηγορία περιορισμένου άριθμού έπιχειρηματιών, ή ταυτότης των όποιων ήταν γνωστή κατά τήν ήμερομηνία έκδόσεως των κανονισμών.
- 11 Τό έπιχείρημα αυτό πρέπει να άπορριφθεί. Όπως έχει ήδη δεχθεί τό Δικαστήριο, ό κανονιστικός χαρακτήρας μιάς πράξεως δέν έπηρεάζεται από τή δυνατότητα προσδιορισμού του άριθμού ή άκόμη και τής ταυτότητος των ύποκειμένων του δικαίου επί των όποιων ή πράξη αυτή εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, έφ' όσον διαπιστώνεται ότι ή εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει μιάς άντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζει ή πράξη σε σχέση

μέ τον σκοπό της. Αυτό συμβαίνει με τούς ανεξαρτήτους εισαγωγείς όρθοξυλενίου. Πράγματι, ή έπιβολή του δασμού άντιντάμπινγκ πού προκύπτει από την έφαρμογή των κανονισμών άφορᾶ αυτούς τούς εισαγωγείς πού εισάγουν τό προϊόν από τίς οικείες χώρες λόγω της άντικειμενικής ιδιότητάς τους ώς εισαγωγέων του προϊόντος αυτού και μόνο. Κατά συνέπεια, οί έπίδικοι κανονισμοί συνιστοῦν έναντι αυτών πράξεις γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 189, έδάφιο 2, της συνθήκης, και όχι άποφάσεις πού τούς άφοροῦν άμεσα και άτομικά.

- 12 Ἡ προσφεύγουσα ύποστηρίζει έπίσης, ύπέρ του παραδεκτου της προσφυγής της, ότι οί ιδιομορφίες της διαδικασίας θεσπίσεως κανονισμών άντιντάμπινγκ, ιδίως δέ ή συμμετοχή στις διαδοχικές φάσεις της έν λόγω διαδικασίας διαφόρων ένδιαφερομένων μερών, όδηγοῦν στό συμπέρασμα ότι στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται γιά άτομικές διοικητικές πράξεις, τίς όποίες οί ιδιώτες δύνανται νά προσβάλλουν δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 2, της συνθήκης.
- 13 Ούτε ό συλλογισμός αυτός δύναται νά γίνει δεκτός, δεδομένου ότι ή διάκριση μεταξύ κανονισμού και άποφάσεως στηρίζεται άποκλειστικά στην φύση της πράξεως και στά έννομα άποτελέσματα πού παράγει και όχι στόν τρόπο θεσπίσεως της. Ἡ λύση αυτή είναι έξ άλλου σύμφωνη πρὸς τό σύστημα των ένδικων μέσων πού θεσπίζει τό κοινοτικό δίκαιο, δεδομένου ότι οί εισαγωγείς δύναται νά προσβάλλουν ένώπιον των ένδικων δικαστηρίων τίς άτομικές πράξεις πού εκδίδουν οί ένδικές άρχές γιά την έφαρμογή των κοινοτικών κανονισμών.
- 14 Ἀπό όλους αυτούς τούς λόγους συνάγεται τό συμπέρασμα ότι οί προσβαλλόμενες πράξεις είναι κανονισμοί και όχι άποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 173, έδάφιο 2, της συνθήκης και συνεπώς ή προσφυγή πρέπει νά άπορριφθεί ως άπαραδέκτη.

Ἐπί των δικαστικῶν έξόδων

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ό ήττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι ή προσφεύγουσα ήττήθη, πρέπει νά καταδικασθεί στά δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

- 1) **Άπορρίπτει τήν προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) **Καταδικάζει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά έξοδα.**

Touffait

Mackenzie Stuart

Everling

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στις 6 'Οκτωβρίου 1982.

Ό γραμματεός

Ό πρόεδρος του τρίτου τμήματος

P. Heim

A. Touffait

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIMONE ROZÈS
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1982 ¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Έχετε έπιληφθει μιās προσφυγής άκυρώσεως τήν όποία ήσκησε, κατ' έφαρμογή του άρθρου 173, έδάφιο 2, τής συνθήκης ΕΟΚ, ή έταιρία Alusuisse Italia SpA κατά του κανονισμού 1411/81 τής Έπιτροπής, τής 25ης Μαΐου 1981, περί έπιβολής προσωρινου δασμου άντιντάμπινγκ στό όρθοξυλένιο καταγωγής Πόρτο Ρίκο και Ήνωμένων Πολιτειών Άμερικης, και κατά του κανονισμού 2761/81 του Συμβουλίου,

τής 22ας Σεπτεμβρίου 1981, περί έπιβολής όριστικού δασμου άντιντάμπινγκ έπί του ίδιου προϊόντος.

I — Τά πραγματικά περιστατικά είναι τά ακόλουθα:

α) Ή προσφεύγουσα έταιρία παρασκευάζει στό έργοστάσιό της στά περίχωρα του Scanzorosciate (Bergamo) φθαλικό άνυδρίτη, ένδιάμεσο προϊόν χρησιμο-

1 — Μετάφραση από τά γαλλικά.